

Inhoud

1. Kilo's bagage	7
2. Een schip met geld	13
3. Welcome in our zoo	20
4. Animal Park by night	27
5. Nacht in het hotel	33
6. Een vreselijk bericht	38
7. Wie doet nou zoiets?	43
8. Actie!	50
9. Nagels voor neushoorns	55
10. Goodbye!	60
11. Veel vragen	66
12. Zoektocht	72
13. Gestolen	78
14. Een vreemde hoorn	85
15. Auditie	91

1 Kilo's bagage

‘Neem je dat echt allemaal mee?’ Verbaasd kijkt Jurre naar de toren van kleren op het bed. Jasmijn knikt. Terwijl ze alle kledingstukken aanwijst, somt ze op: ‘Een schone onderbroek, pyjama, extra sokken, een dikke trui, slofjes...’

‘Slofjes?! Ha, ik ga naar de zoo en ik neem mee... slofjes!’

Jasmijn begrijpt niet wat er zo grappig aan is. ‘We slapen toch in een hotel?’

‘Ja? En?’

‘Nou, daar mag je heus niet met vieze schoenen naar binnen en ik wil ook niet op blote voeten lopen, dus...’

‘Blote sokken bedoel je,’ zegt Jurre, en daar moet Jasmijn om lachen, want dat bestaat volgens haar helemaal niet.

‘En die zaklantaarn dan? Wat ga je daarmee doen?’

Jasmijn haalt haar schouders op. ‘Een zaklantaarn is altijd handig.’

Jurre laat zich op de roze bureaustoel zakken. ‘Maar goed dat we niet met het vliegtuig gaan, want dan mag je maar een paar kilo bagage meenemen.’

Jasmijn knikt. ‘Wij gaan lekker met de boot, dus...’ Ineens veert ze op. ‘Daar worden je tassen toch niet gewogen?’

Volgens Jurre is dat niet het geval. Toch vindt hij dat Jasmijn behoorlijk overdrijft met haar stapel spullen. ‘Als ik jou was, zou ik ook nog een duikbril meenemen.’

‘Een duikbril? Hoezo?’

‘Nou, stel je voor dat je tas van de boot valt en je moet hem

opduiken. Of je verliest je ring bij de zeeleeuwen...'

Jasmijn schudt haar hoofd. 'Doe niet zo maf. O, wacht...'

Ze loopt naar de witte kaptafel tegenover haar bed. 'Ik heb nog helemaal niet aan mijn toiletpullen gedacht...'

Jurre zucht, terwijl hij naar de gebloemde trolleykoffer kijkt die midden in de slaapkamer staat. 'Dat gaat daar echt niet allemaal in passen, Jasseplas.'

'Dat dacht ik dus wel, Jurremur. En anders...'

'Wat anders?'

Maar voorlopig komt Jurre niet te weten wat Jasmijn anders van plan was, want beneden gaat de deurbel. 'Wacht, ik moet open doen, er is niemand thuis.'

Jasmijn stuiert de trap af. Jurre hoort hoe er een sleutel in het slot omgedraaid wordt.

'Hoi.'

'Hoi Mart.'

Wat? Is hun klasgenoot Mart hier? Nieuwsgierig loopt Jurre naar het halletje.

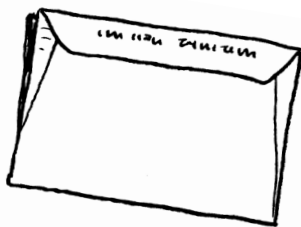
'Hé, hoor eens? Ik ben door!'

'Echt waar?'

Vanaf de trap ziet Jurre hoe Mart met een witte envelop voor Jasmijns neus staat te zwaaien.

'Kom maar even mee,' nodigt Jasmijn uit, 'we zijn boven.'

Ik ben boven, jij bent beneden, denkt Jurre, maar hij zegt het niet hardop.

Even later zitten ze met z'n drieën op Jasmijns kamer. Mart heeft de envelop stevig tussen zijn vingers geklemd. In de linkerbovenhoek ziet Jurre het logo van Zoopark. 'Dus je mag auditie doen?'

Mart knikt. ‘Zal ik eens voorlezen?’ Hoeft niet, wil Jurre zeggen, want hij weet allang wat erin zal staan, maar Mart heeft de brief al uit de envelop gehaald.

‘Beste Mart,’ leest hij. ‘Leuk dat je hebt meegedaan met de sollicitatieronde voor de functie van DIERecteur. We hebben heel veel reacties binnengekregen. Uit de inzendingen hebben we tien kandidaten gekozen die auditie mogen doen. Dok jij hoort daarbij.’

Mart laat de brief zakken. ‘Gaaf, hè?’

Jasmijn knikt. ‘Super! En wanneer is het?’

‘Op zaterdag 31 mei. Om tien uur moet ik er zijn.’

‘Mmm,’ zegt Jasmijn, ‘dat is net in de week dat wij in Engeland zijn.’

Mart schrikt. ‘Dus jullie zijn er niet bij?’

‘Jawel, wij komen op woensdag terug, dus...’

‘O.’ Mart klinkt duidelijk opgelucht. ‘Ik was al bang dat ik alles alleen moest doen.’

‘Dat moet je ook,’ vindt Jasmijn. ‘Maar misschien kunnen wij je een handje helpen bij de voorbereiding.’

‘Ja,’ zegt Jurre, ‘je kunt van mij wel een aantal dierenboeken lenen voor de kennisquiz. Ik zal ze morgen meenemen naar school.’

‘Mooi,’ zegt Mart opgelucht. Hij kijkt nog eens naar de brief. ‘Tien kandidaten, dat is best veel.’

Jasmijn legt een hand op zijn schouder. ‘Ik denk dat je best kans maakt, Mart.’

De anders zo stoere Mart lijkt ineens onzeker. Zijn vingers fruniken aan de hoeken van het papier. ‘Jullie hebben toch wel een goed woordje voor me gedaan?’

‘Tuurlijk,’ zegt Jurre, ‘anders was je vast niet door.’ Hij pakt de envelop uit Marts handen. Het is er precies zo een als Jasmijn en hij vorig jaar kregen. Vorig jaar... Zijn ze echt al een jaar kinderdirecteur van Zoopark?

‘Jammer dat wij dan moeten stoppen,’ zegt Jasmijn. Het lijkt soms of ze zijn gedachten kan lezen, denkt Jurre.

Mart knikt. ‘Maar jullie hebben nog een gaaf reisje. Wat gaan jullie eigenlijk precies doen daar in Engeland?’

Tja... Jasmijn kijkt vragend naar Jurre. ‘Iets met neushoorns, toch?’

‘Ja,’ zegt Jurre, hoewel hij ook niet alles over het reisdoel weet. ‘Volgens mij moet meneer De Jong naar een vergadering daar, en er gaat ook een dierenverzorger mee. Ze gaan kijken of ze neushoorns met elkaar kunnen uitwisselen voor het fokprogramma.’

‘Serieus?’ vraagt Mart. ‘Dus jullie nemen een neushoorn mee? Of brengen jullie er eentje weg?’

‘Geen van beide,’ weet Jurre. ‘Ze gaan eerst alleen kijken en overleggen.’

‘O,’ zegt Mart, ‘dat klinkt niet echt spannend.’ Jurre moet toegeven dat zijn klasgenoot gelijk heeft, of zegt hij dit alleen omdat hij toch stiekem jaloers op hen is?

Mart vouwt de brief terug in de envelop. ‘Dus jullie hebben een goed idee voor de presentatie?’

Jurre gaat staan. ‘Ho, ho, dat hebben wij niet gezegd, we willen helpen om iets te verzinnen, dat is heel iets anders!’

Jasmijn wenkt dat hij weer moet gaan zitten. ‘Laten we allemaal even rustig nadenken.’ Ze pakt de wekker en zet die op tien minuten. ‘Eén, twee... ssst.’

Het tikkende klokje maakt Jurre zenuwachtig. Jasmijn is daar blijkbaar niet gevoelig voor, zij heeft een pen van haar bureau gepakt en begint al te schrijven.

Jurre denkt na. Jasmijn en hij hebben vorig jaar een rap gedaan, dus Mart zal met iets anders moeten komen.

Trrrr... Wat? Zijn de tien minuten nu al voorbij?

‘En?’ vraagt Jasmijn. ‘Wat hebben jullie bedacht?’

Jurre schudt zijn hoofd. ‘Niks,’ zegt hij.

‘En jij, Mart?’

‘Ook nog niks.’

‘Nou, ik wel dus. Ik had bedacht...’ Triomfantelijk houdt Jasmijn een schrift omhoog. ‘Je maakt een filmpje over jezelf en dan...’

‘Een filmpje?’ Marts gezicht verraadt dat hij het nog niet helemaal begrijpt.

‘Een filmpje, ja. Je weet toch wel wat een filmpje is?’

‘Ja, maar...’

‘Gewoon doen!’ vindt Jasmijn. ‘Een filmpje is altijd leuk. Je gaat naar Zoopark en je neemt iemand mee die...’

‘Wil jij?’ Mart smeekt het bijna.

Jasmijn knikt. ‘Afgesproken. Maar nu ga ik je wegsturen. Ik moet nog inpakken namelijk.’

Ze wijst naar de spullen op haar bed.

‘Ja,’ vult Jurre aan, ‘en als je zo veel meeneemt, ben je nog wel even bezig. Snap je?’

Mart begrijpt het, maar Jasmijn werpt een boze blik naar hen.

‘Jongens snappen daar niks van.’

‘Ik ga,’ zegt Mart, terwijl hij naar de deur loopt, ‘voordat je mij aanvliegt. Je kijkt namelijk als een kwaai boskat.’

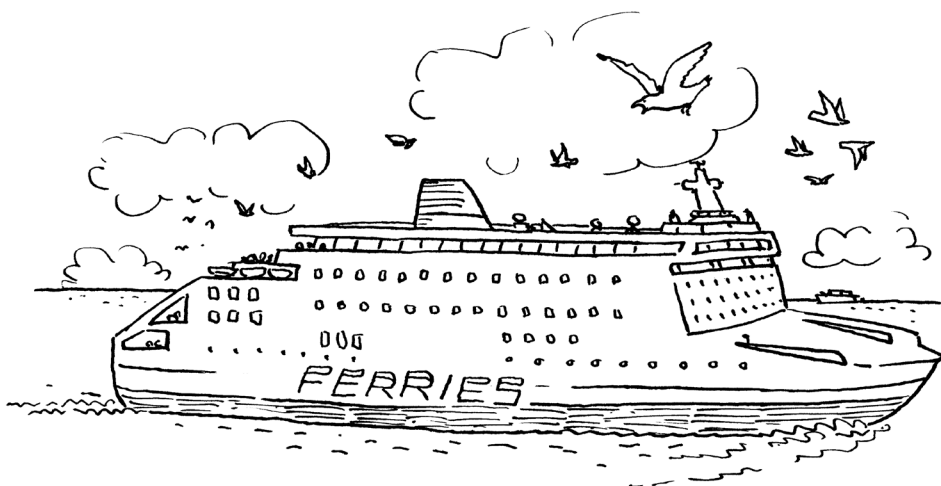
‘Wat?!’ Jasmijn doet dreigend een stap in Marts richting. ‘Een boskat? Zeg, wil je nog dat ik je met dat filmpje help?’

Een antwoord krijgt ze niet, want Mart is al vertrokken. Even later horen ze de voordeur dichtslaan.

Jurre grinnikt. Hij gaat gewoon mee als dat filmpje wordt gemaakt!

2 Een schip met geld

‘**W**auw, gaan we echt met die boot?’
Ook Jurre had niet gedacht dat het schip zo groot zou zijn. Het heeft drie verdiepingen en moet je die schoorsteen zien!

Meneer De Jong, de directeur van Zoopark, glimlacht. ‘Jazeker. Dat schip gaat ons naar Engeland varen.’

Jurre probeert zo goed mogelijk tussen de voorstoelen door te kijken, wat nog best lastig is omdat hij in de gordels zit. ‘Hoeveel auto’s kunnen er wel niet op?’

‘We gaan er niet op, we gaan erin,’ zegt dierenverzorger Luuk, die op de passagiersstoel zit.

‘Dat duurt nog wel even, zo te zien,’ zegt meneer De Jong. Hij

wijst naar de vrachtwagens verderop. ‘Zij zijn eerst nog aan de beurt.’

Jurre zucht. Hij heeft een hekel aan wachten. Bovendien hebben ze al zo lang in de auto gezeten... ‘Mogen wij vast op de boot?’

Meneer De Jong schudt zijn hoofd. ‘Geen sprake van. We gaan samen. Bovendien mogen we pas als we toestemming krijgen.’ Terwijl hij praat, draait hij het autoraampje open. Er waait een frisse zeewind naar binnen.

‘Waait het niet te hard?’ vraagt Jasmijn zich af.

‘Ben je bang?’ plaagt Luuk. ‘Dat hoeft echt niet, hoor. Er zijn reddingsbootjes, kijk maar.’

Jurre heeft zijn gordel los geklikt en buigt opzij. Inderdaad, ergens boven aan het schip hangen drie wit met oranje sloepen. Vergeleken bij de enorme veerboot zijn het maar speelgoedbootjes. ‘Moet je daarin?’ vraagt Jasmijn bedenkelijk.

‘Alleen als het schip zinkt,’ zegt meneer De Jong, ‘maar dat gebeurt heus niet zomaar, hoor.’

Jurre kijkt achterom. Steeds meer auto’s sluiten aan in de rij.

Er komt een wit busje aangereden met groen-gele strepen langs de onderkant.

‘Is dat de Engelse politie?’ vraagt Jurre zich af.

Luuk schudt zijn hoofd. ‘Het is de douane. Zijn jullie paspoorten in orde?’

Als Jasmijn naar haar tas grijpt, begint Luuk te lachen. ‘Ze gaan jou echt niet controleren, hoor, ze gaan naar die vrachtwagens daarginds.’

Inderdaad, het busje rijdt door zonder te stoppen. ‘Zouden ze weleens iets vinden?’ vraagt Jasmijn.

‘O ja,’ antwoordt meneer De Jong, ‘soms vinden ze smokkelwaar, drugs, of wapens of mensen.’

‘Ze kijken zelfs onder de wagens,’ weet Jurre. Dat zag hij een keer op het journaal.

Meneer De Jong knikt. ‘Dat is maar goed ook, want pas zijn er nog een paar mensen gevonden die onder de trailer verstopt zaten, in een palletbak.’

Jasmijn rilt. ‘Dat lijkt me eng.’

‘Het is verschrikkelijk,’ vindt meneer De Jong. ‘Die mensen betalen een enorm bedrag en dan komen ze soms nog niet eens veilig aan. Criminelen zijn het, die mensensmokkelaars.’

Het busje komt terugrijden, hun kant op. Bij de voorste personenwagen, een grote, donkerrode Peugeot, stoppen ze. Een paar mannen in donkerblauwe pakken en een felgeel hesje stappen uit. Jurre probeert de letters op hun rug te lezen, maar Jasmijn is hem net voor. ‘Koninklijke marechaussee.’

Eén van de mannen vraagt de bestuurder om de achterklep te openen. Als dat gedaan is, buigen ze zich over de bagage. Even wordt er getrokken en geduwd, dan valt de klep weer dicht. ‘Ook niet lang,’ vindt Jurre. Maar volgens Luuk is het een steekproef. Jurre hoopt dat ze hun auto ook zullen controleren, dat lijkt hem best spannend. Helaas wordt hun grijze Volvo overgeslagen.

Na een half uur wachten mogen ze de auto starten. Een verkeersregelaar in een oranje overall wijst de baan aan die ze moeten volgen. Niet veel later rijden ze door een groot, vierkant gat de buik van het schip in. ‘Hoera!’ roept Jasmijn. ‘We zijn binnen!’

‘Mogen we zelf rondlopen?’ vraagt Jurre als ze uitgestapt zijn.

Meneer De Jong knikt. ‘Dat is prima, maar denk erom: wees voorzichtig, geen gekke dingen. En als jullie ons zoeken, wij zitten in het restaurant.’

Via een paar trappen gaan ze naar boven. ‘We gaan helemaal omhoog,’ beslist Jurre, ‘tot we niet verder kunnen.’

Op het dek waait het flink. ‘Ha,’ lacht Jurre, ‘je haar staat helemaal rechtop.’

Er zijn meer passagiers op het dek gekomen. Sommigen zoeken een plekje op een van de gele, metalen banken. ‘Kijk!’ wijst Jasmijn, ‘daar heb je de reddingsboten!’ Ze rent naar het midden van de reling. De sloepen hangen aan dikke, stalen kabels die bevestigd zijn aan een katrol. Hier lijken de boten veel groter dan vanaf de wal, en ze zien er ook veel minder wiebelig uit, vindt Jasmijn. Jurre kijkt naar de zee. Een eindje verderop staan een aantal windmolens en in de verte vaart een vrachtschip. ‘Zullen we weer verdergaan?’

Als Jurre en Jasmijn langs de bankjes lopen, zien ze hoe een vrouw een zak met brood openmaakt. Meteen komen er een paar meeuwen op af. Ze krijsen en pikken naar de boterhammen. ‘Huh,’ rilt Jasmijn, ‘ik eet mijn broodje straks binnen op.’ Achter op het dek zitten ook mensen. Jurre leunt over de reling. Het schip maakt een wit schuimspoor in de zee. Er moet wel een reuzenmotor inzitten, denkt Jurre. Samen met Jasmijn tuurt hij naar de haven, tot die helemaal verdwenen is.

Van de derde gaan ze via de tweede naar de eerste verdieping. Wat is deze boot hoog, het lijkt wel een zeeplat!

Jasmijn blijft staan voor een informatiebord aan de muur. ‘Er is een speelhoek,’ zegt ze, ‘en kijk, ook een winkel. Zullen we daarnaartoe gaan?’

Jurre vindt het best. Een winkel op een boot, dat heeft hij nog nooit gezien.

De winkel is niet groot, maar ook niet superklein. Er is van alles te koop: parfum, wijn, zonnebrillen, paraplu’s, en nog veel meer. Jurre en Jasmijn kijken bij het speelgoed. In een mand liggen knuffels. Jasmijn pakt er een klein beertje uit met een Engelse

vlag op de buik. ‘Kijk nou hoe schattig. Zal ik hem kopen?’
‘Niet doen,’ vindt Jurre. ‘Misschien zijn er in Animal Park veel leukere knuffels.’

Aarzelend legt Jasmijn het beertje terug in de mand. Jurre loopt naar een vitrine met horloges. Naast hem staat een vrouw met een lichtbruine huid en zwart haar. Als Jurre op zijn tenen gaat staan om een horloge beter te kunnen bekijken, stoot ze hem per ongeluk aan.

‘Pardon,’ mompelt ze, terwijl ze met haar ene hand in haar tas rommelt.

‘Geeft niet,’ mompelt Jurre terug. De vrouw wil weglopen, maar ineens dwarrelen er een paar paarse geldbiljetten voor Jurre’s voeten op de grond. Jurre bukt zich om ze op te rapen. Huh? Briefjes van vijfhonderd!

‘Geef maar hier,’ zegt de vrouw, terwijl ze om zich heen kijkt. Als Jurre de biljetten aanreikt, frommelt de vrouw die haastig in haar tas. ‘Wat doe jij nou,’ zegt ineens een donkere stem. Jurre ziet een kalende man die duidelijk ouder is dan de vrouw. ‘O, niks,’ zegt de vrouw luchtig, ‘ik liet iets vallen en deze jongen raapte het voor me op.’ Ze knikt naar Jurre. Haar mond lacht, maar haar ogen niet. ‘Dank je wel, joh.’

Jurre is nog steeds een beetje verbaasd en de vrouw lijkt dat te merken. Ze kijkt hem aan. ‘Je zult wel denken: wat een hoop geld, maar weet je, het is allemaal voor een goed doel. Wij gaan namelijk naar onze zoon. Hij werkt in Engeland voor een natuurbeschermingsorganisatie.’

Een natuurbeschermingsorganisatie? Plotseling wordt Jurre heel nieuwsgierig. Jasmijn komt er ook bij staan. ‘Welke dieren?’ vraagt hij.

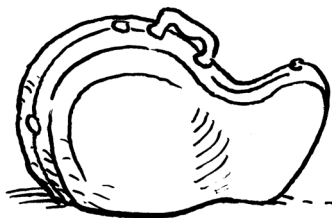
‘Uh...’ De vrouw werpt een blik naar de man. ‘Tijgers,’ zegt ze

dan. ‘Wij hebben een actie gehouden voor die dieren en nu brengen we het geld.’

‘Wauw,’ zegt Jurre, ‘wat goed, zeg.’

De vrouw lacht, en nu doet haar hele gezicht mee. ‘Nogmaals heel hartelijk bedankt. Stel je voor dat het geld was kwijtgeraakt.’

Jurre lacht ook. ‘Gelukkig stond u niet op het dek, want dan was het misschien de zee in gewaaid.’

De man knikt. ‘Inderdaad,’ zegt hij. Dan kijkt hij een beetje streng naar de vrouw. ‘Je mag wel wat beter op je spullen passen.’ Nu pas ziet Jurre de zwarte koffer die de man draagt. Wat heeft dat ding een aparte vorm.

Hij is bol en rond en aan de ene kant loopt hij schuin af.

‘Wat zit daarin?’ vraagt hij.

‘Die is van mij,’ zegt de vrouw. ‘Ik speel hoorn namelijk. Wil je een liedje horen?’

Ze neemt hen mee naar de hal, maakt de koffer open en zet haar mond aan het blaasstuk van het goudkleurige instrument. Even later klinkt er een prachtige melodie. Jurre herkent het Engelse volkslied, dat hebben ze dit jaar op school geleerd. Jasmijn neuriet zachtjes mee. De vrouw speelt het helemaal uit. Een paar mensen die zijn blijven staan, steken hun duim omhoog. Jurre en Jasmijn geven een applaus. De vrouw maakt een lichte buiging.

‘Kom,’ wenkt Jurre. Zijn ogen gaan naar de klok aan de muur. ‘We moeten gaan. Meneer De Jong en Luuk zullen niet weten waar we blijven.’

In de gang vinden ze een bordje met een pijl richting het restaurant.

‘Zo,’ zegt meneer De Jong, ‘daar zijn jullie weer. Zin in een bakje koffie?’

‘Mag ik cola?’ vraagt Jurre.

Terwijl ze naar de balie lopen om twee flesjes cola te bestellen, ziet Jurre in gedachten de paarse vijfhonderdbiljetten weer dwarrelen. Stel je voor dat hij zoveel geld had, dan was hij superrijk! Jurre denkt aan zijn vader. Die zegt altijd als Jurre iets duurs wil kopen: dat doen we wel als het schip met geld voorbijkomt. Nou, op zo’n schip zitten ze nu eigenlijk ook, een schip met geld. De tijgers zullen er blij mee zijn!

*Dit was het laatste deel
van de Zookids-serie.*

*Heb je de andere negen delen
al gelezen?*

*Kijk snel op de volgende
bladzijden!*

